

След месец ще чествуваме празника Петдесетница, когато ще възпоменем с благодарност обещанието на възкръсналия Христос да ни изпрати Свети Дух Утешителя, Господ Животворящ, Дух на Истина-та. /вж Иоан 14, 26 и 16,7/ Но едновременно с този голям празник, ще чествуваме и патронния празник на тази Света обител.

В контекста на тези чествания напълно естествено се вписва и настоящата беседа, посветена на ДАРОВЕТЕ НА СВЕТИ ДУХ и тяхното действие в живота на блажена Елисавета на Пресвета Троица.

В монашеското име на тази млада кармилитка много ярко е подчертан стремежът ѝ към духовно извисяване, към съвършенство, към пълно единение с Триединния Бог. Този устрем е в отговор на Христовия призив: "Бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец!" /Мат. 5, 48/ Казвам "призив", защото Христос, зачитайки двободната воля на човека, не заповядва, а призовава. Свободната воля обаче действа в правилна посока единствено в случаите, когато е обвееана от Божията благодат. Тъй че устремът към богоуподобяване т.е. постигане на съвършенство подобно на това на Небесния ни Отец, представлява върховен триумф на Божията благодат, на действието на Свети Дух, Господ Животворящ и Просветител.

Още в Стария Завет, Той просвещава Богоизбрания народ, като го призовава: "Осветявайте се и бъдете свети!" /Левит 11, 44/ Но едва след идването на Христос Спасителя, ние имаме достоен за подражаване образец в лицето на Божията Майка. Тя е безпрекословно отзивчива на действието на Свети Дух: "Ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти!" /Лука 1, 38/

Много често приемаме действието на Свети Дух като предназначено единствено за извършване на велики дела, действие, съпроводено и от изключителни благодати. Позволявам си да отбележа, че подобна представа е погрешна. Показателен пример е Божията Майка: Тя никога не е имала екстази, никога през земния си живот

не е извършила чудеса и остава почти незабележима сред жените в Назарет. Въпреки това, всичко, което е вършила притежава по-голяма съизкупителна стойност от всички страдания на мъчениците, взети заедно и от всички заслуги на Странстващата църква. Защото колкото по-богосуподобени са човешките деяния, толкова по-стойностни и по-похвални са те пред Троициния Бог. "Благословена и пылна с благодат си ти, Мариам!" /вж Лука 1,28-30/

Какво е становището на блажена Елисавета на Пресвета Троица по този въпрос, един от кардиналните на нашата вяра? Подобно на света Тереза на Младенеца Исус и на Светия Образ /откривам една скоба, за да припомня възклицанието на онази кармитка при смъртта на Малката Тереза: "Каква светица ще бъде нашата сестра Тереза? Ами че тя нищо извънредно не е извършила!" - закривам скобата/ блажена Елисавета на Пресвета Троица твърди, че светостта не се състои в откровения и чудеса, нито в някакъв изключителен начин на живот, а в точното изпълняване с дълбока вяра и искрена любов ежедневните задължения. На 10 септември 1906 г. в едно от последните писма до майка си, тя пише: "Всичко опира до намерението. Можем да осветяваме и най-малките неща, можем да преобразяваме най-обикновените житейски дейности в божествени дела... Душа, която живее в единение с Бога, върши всичко по свърхестествен начин и най-простите дейности, вместо да я отделят от Него, точно обратното, доближават я винаги още повече до Него". Разбира се, всичко това в контекста на неотменимото участие на Божията благодат. Тя е всичко. В този смисъл, вероятно най-късата, но безспорно най-горещата молитва на св.Игнатий Лойола е именно следната: "Госроди, вземи цялата ми свобода, паметта ми, разума ми и цялата ми воля...Дай ми само Твоята любов и Твоята благодат и ще бъда пребогат; нищо друго не прося от Тебе". Тази би могла да бъде молитвата на всеки християнин, защото осветителната благодат въвежда в душата едновременно целия свърхестествен потенциал на добродетелите и даровете на Свети Дух. Тези дарове са еманация на

Божията благодат. Тяхното действие е подчинено на сработването ~~ня~~ между Божията благодат и свободната воля на човека. Като чели за случая е валидна народната мъдрост: "Господ дава, но в кошара не вкарва". Свободната воля на човека от своя страна е истински свободна, когато действа в унисон с Истината, която е Бог: "Аз съм Пътят, Истината и Животът!"/Иоан 14,7/ В тази връзка Христос обеща Истината да ни направи свободни/вж Иоан 8,32/

Преди да пристъпим към основната тема на настоящата беседа - Даровете на Свети Дух в духовността на блажена Елисавета на Пресвета Троица - нека се върнем в дните на подготовката ни за Първото Причастие. Тогава научихме имената и функциите на даровете на Свети Дух: Богобоязливост или Страх Божи, Сила, Благочестие, Съвет, Знание, Разум и Мъдрост. В живота на християнина те действат в различна степен на интензивност в зависимост от необходимостта на един или друг дар в конкретната обстановка и от призванието на всеки християнин, но винаги в съдружие с останалите дарове. Например дарът Сила се извява с пълната си мощ при мъчениците; дарът Знание пък е необходим на изповедниците на вярата и на мисионерите, за да оборват учения, противни на Христовото послание и т.н

От седемте дара на Свети Дух, спрях се на три от тях: Знание, Разум и Мъдрост. Те са от първостепенно значение за съзерцателните души, за съзерцателния живот, какъвто е този на кармилитките. Следва веднага да добавя, че това в никакъв случай не омаловажава останалите четири дара, тъй като, както бе изтъкнато, всички те едновременно въвеждат в душата целия потенциал на добродетелите и действат в съдружие. Така например дарът Сила подкрепя блажена Елисавета в страданията, причинени от болестта и превърнали последните дни от земния ѝ живот в истинска Голгота. Но успоредно с този дар, в този период тя е подкрепена и от дара Разум, който чрез действието си ѝ помага да осъществи мечтата си за уподобяване в Христа чрез участие в страданието Му./вж Филип. 3,10/ Но за това - след малко!

И тъй, след това необичайно с размерите си въведение, да навлезем в същността на самата тема - Даровете на Свети Дух и тяхното действие в живота на блажена Елисавета на Пресвета Троица.

І. ДАРЪТ ЗНАНИЕ

Чрез дара Знание душата открива и приема истините на Бярата, просветлена съзерцава тези истини и вниква в истинското съдържание и смисъл на Божието Слово. Всичко това изпълва душата с неизказана радост. По този начин седемте дара насочват в нашия случай кармитската по пътя на съвършенството, към което съвършенство я призовава Христос. Успоредно с цялата тази дейност, дарът Знание обогатява душата с познание и за Божиите творения. Той позволява душата да ги оценява, но с любов, в припадащите им се временни особености и дори чрез тях да се извисява до Бога. Извън това, под негова подбуда душата осъзнава нищожеството на творението, но същевременно в това творение съзира и следата на Божията мощ, на Божията любов. В този смисъл, дарът Знание предизвиква и тревога и апостолско усърдие - тревога породена от плачевното духовно състояние, в което се намират грешниците, апостолско усърдие за тяхното завръщане при Небесния Отец. Не без основание св. Доминик/1170-1221/ прекарва безсънни нощи, стеноейки: "Господи, какво ще стане с грешниците?" Същият този дар вдъхновява св. Никола от Флос/1417-1487 г./ при вида на 1300 убити в битката при Грайфензее воители неутешимо да се пита: "Къде са душите на тези мъже, отлетели изведнъж пред вратите на вечността?" И от него ден той заживя като пустиножител в пост и молитва, за да изпроси от Княза на мира жителите на Швейцарската конфедерация никога повече да не участват във военни конфликти. Бог изпълни молбата на св. Никола от Флос. У св. Августин епископ Ипонски /304-430 г./ дарът Знание блика в изпълнено от разкаяние осъзнаване на извършените грехове/вж Изповеди/ Девицата Елисавета никога не изпита в подобно положение действието на този дар на Свети Дух. При нея той е двигател на устрема ѝ към отхвърляне на земното, което се явява спънка към пълнотата на живот в

Триединния Бог. Нека си припомним онова изречено с дълбоко убеждение възклицание: "Nescivi" /Песен на песните, 6,12/ послужило за основа на размислите й при последните духовни упражнения. /август 1906 г./ Нищо не зная и нищо друго не искам да познавам, освен Него, "силата на възкресението Му, участието в страданието Му, като се уподобявам на Него в смъртта Му". /Филип. 3,10/

Дарът Знание придобива и друг израз, положителен, възторжен. Творенията се превръщат в стимул за възхвала на Твореца. Колко благодарност извира от хвалебствения химн на тримата мъже Седраха, Мисаха и Авденаго! /вж Даниил 3,57-88/ А "Песен на слънцето" на св.Франциск от Асизи/1182-1226 г./ не е ли една възторжена полифонична кантата за величието на Божиите творения? Старозаветният псалмописец ни убеждава: "Небесата проповядват славата на Бога и за делата на ръцете Му възвестява твърдата". /Пс.18,2/ Когато попитали големия учен Вернер фон Браун/1912-1977 г./ откривателя на космическите ракети, какви аргументи ~~какви~~ може да представи за съществуването на Бога, той отговорил: "Гледам звездното небе и там откривам аргументите си!" От своя страна св.Бернард Клервоски /1090-1153 г./ твърди: "Познанията за Бога и Писанията получих от гората и полята. Мои учители са букът и дъбът". Ще омина поета Алфонс де Ламартин /1790-1869 г./ и неговите "Méditations poétiques", за да се отзова при сестра Елисавета. Дарът Знание при нея се вписва именно в тази линия - възхищение и благодарност, възхвала и откровение пред творенията на Бога. Природата е големият "учебник", от който тя научава за Бога, за величието на делата Му. Като девойка обича да се усамотява в горите, да се любува на Пиренеите, на безкрая на океана, на звездното небе. В тези часове, чувство на безкрайност изпълва душата й, защото съприкосновението с природата я насочва към Бога. По-късно като кармалитка, в писмо с дата 24 ноември 1905 г. тя ще изрази съзнанието за собственото си "нищо" и преклонението си пред величието на Бога, който е "Всичко". "Колко добротворно е в

часове, когато чувстваш собственото си нищожество, да прибегнеш до Него, убедена, че Той ще те спаси!" В друго писмо от 24 ноември 1904 г. Елисавета признава: "Светците от своя страна твърде добре бяха разбрали истинското знание, онова, което ни освобождава от всичко земно и от самите нас, за да се насочим към Бога и да живеем единствено чрез Него". След всичко казано до тук, логично се налага уравнението: Бог води при Бога!

Такова бе проявлението на дара Знание в душата на Елисавета. То съчетаваше двете чувства, това на нищожеството на Творението и това за любовта на Твореца, чувства, които ще я съпровождат до сетния ѝ дъх. При блажена Елисавета на Пресвета Троица дарът Знание изпълни перфектно мисията си, защото бе приет с дълбока вяра и активно смирение.

II. ДАРЪТ РАЗУМ

Що се отнася до дара Разум, основната му функция е да осигурява на душата достъп и то в дълбочина, до свърхестествените истини, които вярата приема на основание на едно обикновено външно свидетелство. Този достъп и по-скоро, това проникване в истините на вярата и предимно във великата Тайна на Пресвета Троица, не зависи от проникателността на човешкия разум, а от градуса, с който пламти неговата любов, както и от безпрекословната му покорност на внушенията на Свети Дух. Не бих желал точно тук да пропусна възможността да спомена за темата, изразена още през първите столетия на Християнството във формулата "Fides quaerens intellectum" - Чрез вярата към познанието - тема, занимавала най-великите умове в Църквата - св.Августин Ипонски, св.Анселм Кентърбърийски и т.н.та чак до нашия съвременник папа Иоан-Павел II и енцикликата му "Fides et Ratio", Вяра и Разум, 14 септември 1998 г. Същата тема през XII в. предизвика известния диспут между св.Бернард Клервоски и професионалния богослов и философ Пиер Абелард /1079-1142 г./под формулата "Credo ut intelligam", Вярвам, за да разбирам.

Разбира се, най-съкровеният, най-тайният полъх, с който Светият Дух докосва душата на светеца, остава неизвестна за нас. Все пак някои следи от този полъх върху блажена Елисавета на Пресвета Троица ни подсказват, че това действие на Свети Дух се извява в цялата си пълнота едва след постъпването ѝ в Светата Кармилска обител в Дижон и при докосването ѝ до "Мистичното Богословие" на св.Иван Кръстни и не на последно място до посланията на апостол Павел.

Позволявам си да припомня, че в живота на човека дарът Разум, както и останалите дарове на Свети Дух, се проявяват по твърде различен начин в зависимост от призванието, обстоятелствата, от конкретната необходимост и прочие, според както Бог благоволява да открива своята слава. При блажена Елисавета даровете на Свети Дух, както и целият облик на духовния ѝ живот приемат кармилски израз. И защо този факт приемаме за напълно естествен, ще покаже самото развитие на духовния ѝ живот. При прочита на нейни писания, например на "Тринадесетте молитви" и на "Шестнадесетте размишления" за последните ѝ духовни упражнения /16 август 1906 г./ откриваме ясни следи от действието на дара Разум. Именно той ѝ подсказва точния смисъл на текстовете от Священото Писание като цяло и в частност от Посланията на апостол Павел. Обикновено тя парафразира с проникновение тези текстове, от които една единствена дума е достатъчна, за да я извиси до похвала без прекъсване на славата на Божиата благодат./вж Ефес.1,6/ и да я изпълни със "Светлината на живота"./Иоан 12,8/ Бече споменах за възкликването ѝ "Nescivi" - една единствена дума със съдържание за цял живот. Както бе отбелязано, апостол Павел изигра определена роля за духовното извисяване на блажена Елисавета, свидетелство за което са честите цитати от неговите послания, които срещаме в нейните писания, дневник, писма и т.н. Той, апостол Павел, е този, който през последния период от земния ѝ живот съставя програмата за постигане желаното уподобяване на Небесния ѝ жених в

смъртта Му./вж Филип.3,10/ И пак апостол Павел е този, който ⁸ открива служението за "похвала на славата Божия"./Ефес.1,12/ - "Laudem gloriae" 4, както пише тя. В това служение блажена Елисавета на Пресвета Троица вижда своето призвание. Неговото начало е положено тук на земята и ще бъде продължено вечно там, където праведниците без почивка денем и нощем възклидават: "Свет, Свет, Свет е Господ Бог...казвайки:Достоен си, Господи, да приемеш славата, честта и силата!/вж Откр.4,8 и 11/

Тук се налага да открия една въкоба. Честото позоваване на апостол Павел от страна на блажена Елисавета ме насочва към богослова Мартин Лутер /1483-1546 г./също позоваващ се на посланията на големия апостол. Подчертавам "богослова" Лутер, докато Елисавета е далече от претенциите да е богослов. Но не в това се корени разликата между двамата. Разликата в интерпретирането, прочита и прилагането на посланията на неуморимия апостол трябва да търсим другаде. Сам апостол Павел ни помага в откриването на разликата: "Буквата убива, а духът животвори"./II Коринт.3,6/ С тази сентенция е казано всичко. Надменният богослов Лутер, човешки погледнато, отвори неизличима рана в тялото Христово, което е Църквата, докато смирената кармилитка Елисавета, именно поради смирението си, се извиси до светостта. Със своя пример тя помага на мнозина да откриват Духа, който е Господ. Гдето пък е Духът Господен, там има свобода, благодарение на която душата, гладайки славата Господня, се преобразява в същия образ./вж II Коринт.3,17-18/ Това признание на апостол Павел е в основата на устрема, който насочва Елисавета към желаната крайна цел на живота й: Чрез Христа ние бяхме предназначени по определение на Бога, който върши всичко по решение на волята си, за да послужим за похвала на славата Му./вж Ефес.1,11-12/

Пред съзерцателния поглед на блажена Елисавета на Пресвета Троица дарът Разум открива два факта: първия - присъствието и универсалното влияние на Триединния Бог -Отец, Син и Свети Дух, в душите, за да ги освети; вторият - изкупителното действие

на Христа, който денонощно живее в нея, за да я пречиства, богоуподобява и спаси. Тези са двата кардинални пункта в нейната духовност. От друга страна, душата, която се вслушва в шепота на Свети Дух, без всякакво затруднение открива и в най-неуловимите знаци, в най-незначителните събития в своя живот целия промисъл на Провидението, т.е. на "голямата Божия любов". Тя, голямата любов на Небесния Отец, преследва душата, за да я едини с Пресветата Троица. По този начин, както при действието на дара Знание, така и при действието на дара Разум, необоримо се налага уравниението: Бог води при Бога.

Тези позиции на неизвестната само преди век кармилитка Елисавета безспорно представляват истинско предизвикателство за богословите. Нека не бъда набеден в емоционалност, но все по-затълбоченото вникване в нейната духовност предизвиква удивление и възхищение. Следвайки тази констатация, позволявам си да изкажа предположението един ден върховната Църковна власт да провъзласи непрофесионалната богословка за Църковноучителка на Католическата църква. Подобно събитие няма да е прецедент, защото и в този евентуален, а също не и сигурен, акт на Църквата, не следва да търсим обяснение другаде, освен във факта, че за съзерцателните души Кармилската обитил е най-висш Богословски университет. Лично Свети Дух Просветител и автор на седем изключително ценни научни трудове, известни под общия надслов "Дарове" е ректор на този университет. Тъй че обяснението за присъствието на богословски заряд в написаните от блажена Елисавета на Пресвета Троица Дневник, писма, молитви и размишления, без всякакво затруднение откриваме в озарението, което Бог предназначава "за чистите по сърце". /Мат. 5, 8/ С това озарение се обяснява кармилският израз на даровете на Свети Дух в монахинския живот на Елисавета, израз за който стана реч преди малко.

III. ДАРЪТ МЪДРОСТ

Изследователите на писанията на блажена Елисавета на Пресвета Троица, както и на движението ѝ към уподобяване в страданието и смъртта на Небесния ѝ Жених, без съмнение ще дойдат до логичното заключение, че дарът Мъдрост остава най-съществения белег на поучението и живота ѝ. Този дар с цялата си бляскава мощ е изразен в живота на съзерцателните души, обдарени с благодатта да вникват във величието на живот, живян с Бога и за Бога в единение с Пресвета Троица. Някои определят дара Мъдрост като царствен дар. Той въвежда душата възможно най-близо за участието ѝ по богоуподобен начин в божественото знание. Даровете Знание и Разум ѝ позволиха да изпита "нищожеството" на творението и "пълнотата" на Бога: "Deus meus et omnia ", Бог мой и мое Всичко! След този процес идва ред на дара Мъдрост, най-божествения от всички дарове. Древнозаветният цар Соломон нарича този дар "Знание на светиите"/Премъдрост Соломонова 10,10/ И наистина, Мъдростта е знание, т.е. наука на светиите, защото чрез нея душата участва в най-висша степен още тук на земята в опита за познанието на Триединния Бог. В потвърждение на този опит за познание на Бог Отец, Създател на всичко видимо и невидимо, на Бог Син, Изкупител на човешкия род, на Бог Свети Дух, Господ Животворящ, т.е. на Бог Любов, ще припомним онзи благодатен момент през 1553 г., в който дара Мъдрост обдари Дона Тереза де Ахумада с озарението да вникне във величието на саможертвата на Този, Когото Пилат показва на развилнялата се тълпа: "Ecce Homo ", Ето Човека! От онзи момент в сърцето ѝ пламна любовта, роди се набожността към Страдалеца Христос, които преобразиха Дона Тереза де Ахумада в Майка Тереза Авилска. Поставено бе едно начало, дало тласък за изпълняването на Христовия призив: "Бъдете свършени, както е свършен и Небесният ваш Отец!"/Мат. 5,48/ не само от страна на Кармилския орден, но с влияние и върху цялата Църква. Фактите и подробностите са добре известни. Подобен е случаят с блажена Елисавета.

примера
 Поуна света Мария-Магдалина Паци, тя открива в призвание-
 то си начина да бъде с Христа: съизкупителка на света и прослави-
 телка на Пресветата Троица. През януари 1906 г. тя пише на един
 свещеник: "Колко възвишено е призванието на кармилитката. Тя треб-
 ва да бъде посредница с Исуса Христа, да бъде за Него и тази,
 у която Той да може да увековечи живота си на Изкупител, на стра-
 далец...Молете се щото да бъда на висотата на призванието си".
 И все в същия дух, в писмо с дата 18 август 1906 г. тя уверява
 майка си: "Искам да страдам с Исуса, за да бъда изкупителка
 с Исуса".

Тези излияния са показателни за съдържанието на една душа.
 Нали за същото свидетелства и посланието на Малката Тереза, ней-
 на съсестра: "Исус иска да участваме с Него за спасяването на
 душите...Искам да прекарам блаженството си в небето, като върша
 добро на земята...Не, не мога да си почина до свършека на света!
 Но когато Ангелът каже:Времето вече не съществува, тогава ще си
 почина, ще мога да се радвам, защото броят на избранниците ще
 бъде изпълнен". Сестра Елисавета добавя: "Бих желала да кажа на
 всички души какъв извор на сила, на мир, а тъй също и на щастие,
 те биха намерили, ако живеят в тази близост с Божествената
 Троица". Неугасимото ѝ усърдие да възхвалява славата на Бога
 изгаря душата ѝ.

Последният период от земния ѝ живот съвпада с един от най-
 тъжните и трагични страници от историята на родината ѝ, Франция:
 борбата на правителството за ликвидиране Католическата църква
 чрез прогонване от страната на религиозните конгрегации, закри-
 ване на ръководените от тях училища и подлагане на гонения духо-
 венството. Чрез излязлата през 2005 г. по случай 100 години от
 тези събития книга на Жан Севила - "Quand les catholiques
 étaient hors la loi", Когато католиците бяха извън
 закона, читателят става свидетел на невероятни издевателства от
 страна на ръководеното от Емил Комб, бивш семинарист, напуснал

Църквата в навечерието на свещеническото си ръкополагане, правилство. Тази плачевна действителност изтръгва от сърцето на страдащата Елисавета вика: "Горката Франция!" Наистина "Горката Франция!" - тази Първородна дъщеря на Църквата. През 1940 г. т.е. четиридесет години по-късно, след военното поражение на Франция, Майка Мария ^{Вителска} ~~Упенска~~, първа игуменка на тази Света обител, също оплакваше родината си и нейните граждани, като изказваше убеждението, че поражението и страданията са плод на отхвърлянето на Бога от живота на французите. Според проучване на в.Монд/24 юли 2002 г./ само 47% от французите на възраст между 18 и 29 годишна възраст заявяват, че вярват в Бога, а според проучване на в.Ла Кроа /24 декември 2004 г./ 27 % от французите заявяват, че не принадлежат към никоя религия. За тази Франция блажена Елисавета на Пресвета Троица е готова в името на любовта към душите и тяхното вечно спасение да ^{се} жертва.

Няма да кажа нищо ново, ако към признанията на нашите две любимки, Тереза и Елисавета, добавя твърдото ни убеждение, че същият този мисионерски плам гори в сърцето на всяка кармилитка. Такава е кармилската харизма. Бог да бъде благословен!

И в деня, в който съсетрите на блажена Елисавета яп посещават за последен път, под действието на дара Мъдрост, тя се обръща към тях с напевния си глас: "В залеза на живота, всичко отминава. Любовта единствена остава". Това нейно признание е отзвук от мисълта на св.Иван Кръстни: "В навечерието на живота, ще бъдем съдени според любовта". По този начин тя се придържа към върховната заповед на Христа: главенството на любовта, която ръководи всичко в живота на светците. Все пак предпочитаният обект на дара Мъдрост е Тайната на Пресвета Троица. За ролята му в живота на кармилитката Елисавета и за влиянието му в нейната духовност, думата имат богословите. От своя страна като профан ще си позволя да отбележа, че живот живян в непрекъснатото Божие присъствие е сигурна гаранция той да протече в пълна хармония с призива на

Христа: "Бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец!" /Мат. 5, 48/ Ето и нейното признание: "Вярата, че Бог, който е Любов, живее в нас през всеки миг на деня и нощта и че желае от нас да живеем в единение с Него, превърна живота ми, уверявам ви, в предварителен рай". /Из писмо от 1906 г./ Да! Не би могло да се получи друг резултат, този живот да е "предварителен рай", след като под внушението на дара Мъдрост бе посветен за нескончаема похвала на славата на Пресвета Троица.

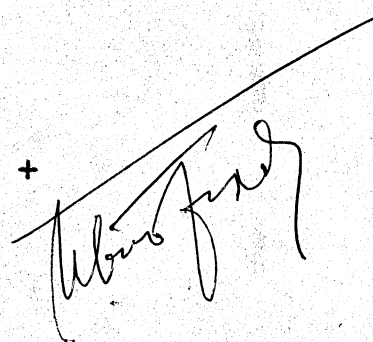
Позволете ми да завърша тази беседа с някои мисли на блажена Елисавета на Пресвета Троица. Те са вдъхновени в по-голямата си част, както се досещате, от посланията на апостол Павел и са цитати от размишленията за деветия ден от последните ѝ духовни упражнения.

"Бъдете свети, защото Аз, Господ, Бог ваш, съм свет!" /Левит 19, 2/ ... Да бъдем свети, както Бог е свет, изглежда, това е мерилото, според което ще бъдем приети за Негови любими чедца. Нали Учителят каза: "Бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец!" /Мат. 5, 48/ Говорейки на Авраам, Бог му казва²⁴ "Ходи пред Мене и бъди непорочен". /Изход 17, 1/ Този е начинът за постигане на това съвършенство, което Небесният ни Отец изисква от нас. Свети Павел, след като се задълбочава в тези Божии съвети, открива всичко това на душата ни, като пише, че "Бог ни избра чрез Него, преди свят да се създаде, за да бъдем свети и непорочни пред Него с любов". /Ефес. 1, 4/ И пак от светлината на този Свет Бог ще черпя светлина, за да вървя в присъствието на Бога, без да се отклонявам от този прекрасен път, по който душата напредва "едничка с Единствения", водена от "мощта на Неговата спасяваща десница". /Пс. 19, 7/ под закрилата на Неговите криле, без страх от ужасите нощем, нито от стрелата, която лети денем, нито от ходещата в тъмата язва, нито от пристъпите на дявола по пладне". /вж Пс. 90, 4-6/ ...

В този ред на мисли, блажена Елисавета на Пресвета Троица се насочва към същината на своята духовност: "Ако живеете по плът, ще умрете; но ако чрез духа умъртвявате деянията на тялото, ще бъдете живи". /Рим.8,13/ Ето такава смърт Бог иска и за нея е казано: "Смъртта бе погълната с победа" /I Коринт.15,54/ "О смърте, казва Господ, где ти е победата?" /Осия 13,14/ Аз ще бъда твоята смърт, т.е.: О душо, осиновена дъще моя, погледни ме и ще забравиш себе си, слей се всецяло с Мене, дойди и умри в Мене, за да живея Аз в тебе!"...

София, 29 април 2007 г.

+ + + + + + + + + + + + + + +

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'Elisaveta', written over a diagonal line that extends from the top right of the page.